

ETTER JORDPÅKASTELSEN

Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei, intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

La intet mer meg skille fra nåden din,
og gjør meg ganske stille, o Jesus min.
Ved dine føtter ene er barnet trygt,
på deg, på deg alene min tro er bygt.

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem.

Takk for all vennlig deltagelse.
Familien

Prest: John Daniel Solhaug

NATHANIELSEN
GRAVFERD

Leif Lauritz Aasheim

★ 29 - 1 - 1938 † 31 - 1 - 2024

Nathanielsen seremonirom
torsdag 15. februar 2024

ÅPNINGSSALME

Alltid freidig når du går veier Gud tør kjenne,
selv om du til målet når først ved verdens endel!

Aldri redd for mørkets makt! Stjernene vil lyse;
med et Fadervår i pakt skal du aldri gyse.

Kjemp for alt hva du har kjært, dø om så det gjelder!
Da er livet ei så svært, døden ikke heller.

SALME FØR TALEN

Jeg er en seiler på livets hav,
på tidens skiftende bølge.
Den Herre Jesus meg kursen gav,
og denne kurs vil jeg følge.
Jeg stevner frem mot de lyse lande
med livsens trær på de skjønne strande,
hvor evig sol og sommer er.

Iblant jeg seiler for medvinds bør
i andres kjølvann og følge
som just lik meg denne reise gjør
hen over jordlivets bølge.
Og havet smiler, og solen skinner,
min dag så stille og blid henrinner,
mens vinden fyller alle seil.

Men ofte ensom i brott og brann
i uværnetter jeg seiler,
da ingen kjenning jeg har av land,
og intet fyrtårn jeg peiler.
Men når jeg nær tror mitt skip begravet,
da kommer Jesus på bølgehavet,
om først i siste nattevakt.

Når siste storm er engang ridd av,
og hjemmets kyster jeg skimter,
jeg ser i solglans et annet hav,
krystall som funkler og glimter.
Jeg skuer portenes perlerader
og hører englenes myriader
som hilser meg velkommen hjem.

La ankret falle! Jeg er i havn
i ly for brenningens vover!
Jeg kaster meg i min Frelser's favn,
han som har hjulpet meg over.
Og kjente, elskede stemmer kaller,
mens ankret sakte og stille faller
i evighetens lyse land.

SALME ETTER TALEN

Fager kveldsol smiler over heimen ned,
jord og himmel kviler stilt i heilag fred.

Berre bekken brusar frå det bratte fjell,
høyr, kor sterkt det susar i den stille kveld!

Ingen kveld kan læra bekken fred og ro,
ingi klokke bera honom kvilebod.

Så mitt hjarta stundar, bankande i barm,
til eg eingong blundar i Guds faderarm.